

Даровитото момче. (По Уйда ¹⁾).

(Разказъ — за дѣца и юноши).

Далечъ въ едно селце живѣеше старецътъ Иванъ съ своя внукъ Нелло²⁾. Тѣ живѣеха сиромашки. Нелло възѣше да продава млѣко въ града и съ това се прѣхранваше. Единственъ Нелловъ другаръ бѣ кучето му Патрашъ. Нелло впрѣгаше кучето въ малка талейка и съ нея възѣше млѣкото.

— „Азъ спокойно бихъ легналъ въ гроба, Нелло“, — говорѣше понѣкога стариятъ Иванъ, — „ако бихъ зналъ, че ти ще си имашъ всѣкога своя хижица и свое парче земя“.

Бѣдниятъ старецъ считаше за най-голѣмо блаженство да си има свое хазайство, и поради това не можеше да измисли за внучето си нѣщо по-добро отъ това. Но Нелло бѣ студень къмъ селския животъ: той мечтаеше да стане художникъ. Прѣдъ него изпъкваха чудни образи, него го вълнуваше всичко, което бѣ прѣкрасно.

Ала такива мечти мжно могатъ да се изкажатъ съ думи. Ако старецътъ случайно узнаеше сънищата на Нелла, то той би се смутилъ и би се разтревожилъ. Защото, бѣдниятъ, нищо не разбираше отъ изкуство и художество и считаше грубитъ щампи и картини, които висѣха въ селската кръчма, еднакво красиви както и най-чуднитѣ картини на нѣкой великъ художникъ.

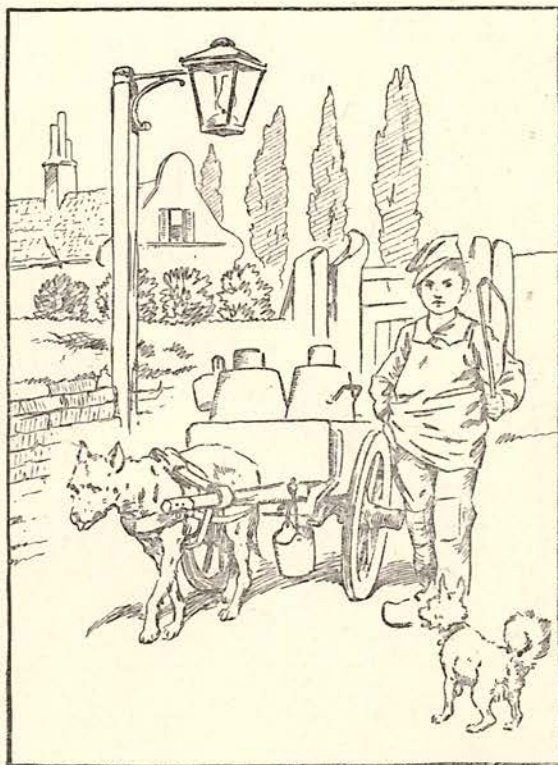
Старецътъ често поговорваше на внука:

„Ние сме бѣдни хора и трѣбва да сме доволни отъ малко“.

Нелло всѣкога изслушваше тия думи безъ да възрази, защото той дълбоко почиташе своя старъ дѣдо; но нѣкаква неясна, сладка надежда му шепнѣше: „И бѣднитѣ люде, въпрѣки сждбата, могатъ да станатъ велики“.

Нелло бълнуваше честито бѣдѣще. Ето го достигналъ до голѣма слава; него всички го знаятъ, всички радостно го срѣщатъ, а

селенитѣ си шепнатъ единъ на другъ: „Вижте, това е единъ великъ художникъ! Неговото име е извѣстно на цѣлия свѣтъ; а знаете ли, че това е нашиятъ нѣкогашень малкъ и бѣдень Нелло, който възѣше млѣко въ града съ куче!“ И ето той ще облѣче стария си дѣдо съ прѣкрасень топѣлъ кожухъ, а на кучето си ще купи златень нашийникъ и ще му каже: „На, другарю мой, който ми бѣ единственъ приятель“. Тогава той ще построи голѣмъ бѣлъ мраморень дворецъ, срѣдъ разкошни градини, и тамъ ще живѣятъ всичкитѣ бѣдни, изоставени дѣца, всич-

китѣ даровити сираци юноши, които се стрѣматъ къмъ доброто и прѣкрасното, защото той иска всички да бѣдатъ щастливи.

Нелло имаше една тайна, за която знаеше само Патрашъ. Тѣхната хижа имаше малка пристройка. Тукъ той бѣ изрисувалъ на единъ листъ проста жълта хартия една отъ своитѣ безчислени фантазии. Никой никога

¹⁾ Английска съвърмена писателка.

²⁾ Нелло е умалително отъ името Никола.